

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 481/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Staroňom, Komenského 3, Banská Bystrica, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tk 1/2019 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tk 1/2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadosťučinenie v sume **2 500 eur**, ktoré **je** mu Okresný súd Bratislava I **povinný** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Bratislava I **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **462,72 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a jeho argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia.

Sťažovateľ navrhuje Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) prikázať konať bez zbytočných prietáhov, priznať finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. V napadnutom konaní sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení poškodeného. Predmetom je rozhodovanie o obžalobe z 19. júla 2012 proti štyrom obžalovaným pre trestný čin hrubého nátlaku a vydierania spáchaný formou spolupáchateľstva, ktorá bola podaná pôvodne na Okresnom súde Banská Bystrica. Meritórne rozhodnutia tohto súdu, a to oslobodzujúce rozsudky z 13. decembra 2012 a 2. marca 2015, zrušil Krajský súd v Banskej Bystrici uzneseniami z 26. júna 2013 a 20. januára 2016. Dôvodom bola v prvom prípade nepreskúmateľnosť, nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov a v druhom prípade nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu, nedostatočne ustálený skutkový stav a nesprávne vyhodnotenie dôkazov. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Ndt 16/2018 z 21. novembra 2018 bola vec odňatá Okresnému súdu Banská Bystrica a prikázaná okresnému súdu, kde je trestné konanie od 10. januára 2019 vedené pod sp. zn. 2 Tk 1/2019. V dôsledku prerušenia výkonu funkcie sudcu JUDr. Dutka bola 21. marca 2019 vec pridelená do senátu JUDr. Harabina, ktorý následne nastúpil na rodičovskú dovolenku, preto vec bola prerozdelená a pridelená sudkyňi JUDr. Kresl. Tá bola dlhodobo práceneschopná, preto bola vec pridelená ďalšiemu, v poradí už štvrtému zákonnému sudcovi JUDr. Valentovi. Sťažovateľ podal v júli 2022 sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, na čo mu okresný súd vyjadrením z 9. augusta 2022 oznámil, že je nariadené pojednávanie s určeným termínom 27. októbra 2022.

3. Podľa sťažovateľa okresný súd od prikázania veci nevyvinul absolútnu významnú aktivitu na odstránenie stavu jeho právnej neistoty. Napriek nariadeniu termínu hlavného pojednávania sa sťažovateľ dlhodobou nečinnosťou súdu a neukončením trestnej veci po viac ako 10 rokoch cíti dotknutý na svojich právach. Predmetná trestná vec tvorí bežnú a početnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, preto napadnuté konanie v zásade nemožno považovať za právne zložité. Ani konkrétne okolnosti prejednávanej veci neodôvodňujú takýto záver. Vec nie je možné označiť za osobitne zložitú ani po faktickej stránke. Sťažovateľ svojím konaním žiadnym spôsobom neprispel k celkovej dĺžke napadnutého konania. Okresný súd opätovne porušuje svojou neefektívnou činnosťou práva sťažovateľa napriek nálezom ústavného súdu č. k. I. ÚS 32/2020 z 9. júna 2020 a č. k. II. ÚS 501/2021 z 20. januára 2022 vydaným na základe ústavných sťažností dvoch z obžalovaných. Po zohľadnení neprimeranej dĺžky napadnutého konania, neefektívnej, resp. neodôvodnenej nečinnosti okresného súdu, ktoré významným spôsobom prispeli k jeho predĺženiu, bolo zasiahnuté do označených práv sťažovateľa.

4. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola prijatá na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 481/2022-11 z 27. septembra 2022 v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Okresný súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že dĺžka konania bola spôsobená viacerými faktormi. Vec bola pridelená sudcovi JUDr. Valentovi 13. marca 2020. Vzhľadom na zaťaženosť jeho súdneho oddelenia aj inými vecami poznačenými dlhotrvajúcimi a niekoľkoročnými prietahmi

spôsobenými notoricky známou poddimenzovanosťou okresného súdu nebolo možné, aby zákonný sudca konanie do dnešného dňa ukončil. Súd priebežne konal, ako vyplýva z priloženej chronológie za rok 2022, ako to je vzhľadom na zaťaženosť možné. Na zreteľ je potrebné brať aj dlhotrvajúce protipandemické opatrenia, ktoré znemožňovali súdu konať. Je nariadený termín na 13. marec 2023, predchádzajúce hlavné pojednávanie z 27. októbra 2022 bolo odročené z dôvodu, že obžalovaný sa naň nedostavil, pretože u neho bola preukázaná prítomnosť ochorenia COVID-19. Prietah nastal z dôvodu nadmernej zaťažnosti zákonného sudcu, celého okresného súdu, personálnej a materiálnej poddimenzovanosti súdu a dlhotrvajúcej pandemickej situácie. Išlo o objektívne dôvody, preto žiadal okresný súd o zváženie dôvodnosti a primeranosti finančného zadostučinenia v prípade záveru o porušení práva sťažovateľa.

6. Okresný súd 11. februára 2022 zaslal obžalovaným odôvodnenie sťažnosti prokurátora proti uzneseniu okresného súdu o zastavení trestného stíhania z 1. decembra 2021. Potom zaslal 16. marca 2022 vyjadrenia obžalovaných k sťažnosti. Sťažnosť prokurátora predložil 18. marca 2022 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie. Na krajskom súde sa uskutočnilo 19. mája 2022 neverejné zasadnutie, na ktorom bolo uznesením sp. zn. 1 To 35/2022 zrušené uznesenie okresného súdu z 1. decembra 2021 a okresnému súdu bolo uložené ďalej vo veci konať a rozhodnúť. Hlavné pojednávanie z októbra 2022 bolo odročené na 23. marec 2023.

II.2. Replika sťažovateľa:

7. Sťažovateľ sa v poskytnutej lehote k vyjadreniu okresného súdu nevyjadril.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením označených práv je založená na jeho tvrdení o zbytočných prietahoch v postupe okresného súdu v dôsledku neefektívneho vedenia trestného konania a nečinnosti.

9. K postaveniu poškodeného v trestnom konaní ústavný súd poukazuje na to, že uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným v rámci trestného konania je potrebné považovať za začatie konania podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku. Keď poškodený uplatní svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, zakladá to prekážku, aby si náhradu škody paralelne uplatnil aj na civilnom súde. Podmienkou aplikovateľnosti požiadavky primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na občianskoprávne nároky na náhradu škody v trestnom konaní sa viackrát zaoberal Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý potvrdil jeho aplikovateľnosť (napr. rozsudok Javor a Javorová proti Slovensku, body 46 – 48), ak sa poškodený k trestnému konaniu pripojil s cieľom získať náhradu škody, ktorá mu bola trestným činom spôsobená. Sťažovateľ si na hlavnom pojednávaní ešte v roku 2012 uplatnil nárok na náhradu škody v zmysle § 256 ods. 2 Trestného poriadku.

10. V posudzovanom prípade možno primeranosť dĺžky konania v súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v ktorých obsahu nemožno vidieť zásadnú odlišnosť [napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020], postupom okresného súdu posudzovať od 10. januára 2019, keď bola vec po jej

prikázaní zapísaná do registrov okresného súdu. Od tohto momentu až do podania ústavnej sťažnosti uplynuli 3 roky a 7 mesiacov.

11. Súdne konanie je potrebné viesť rýchlo, účelne a bez prietáhov. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v každom súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (I. ÚS 96/2019). Nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07). Okresný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, aby smeroval k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v predmetnej veci počas trestného konania nachádzal.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého obsah je v zásade rovnaký), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

13. Vo vzťahu k prvému kritériu ústavný súd konštatuje, že okresný súd koná a rozhoduje o obžalobe pre trestné činy hrubého nátlaku a vydierania spáchané formou spolupáchateľstva. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, a teda sa nevymyká bežnej rozhodovacej činnosti. Konanie sa nevyznačuje faktickou zložitnosťou veci, čo netvrdí ani okresný súd. Ústavný súd pripúšťa istú mieru skutkovej zložitosti preskúmaného konania súvisiacu s faktom, že boli obžalované viaceré osoby, pričom u dvoch z nich bolo potrebné zabezpečiť ich prítomnosť na trestnom konaní prostredníctvom inštitútu európskeho zatýkacieho rozkazu.

14. Ústavný súd posudzuje pri ústavných sťažnostiach na prietahy v konaní aj význam konania pre sťažovateľa. Právoplatné rozhodnutie o obžalobe pre sťažovateľa nepochybne subjektívne má význam, keďže peňažné prostriedky, o ktoré mal byť trestným činom pripravený, nemohol použiť pre svoje vlastné potreby. Vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzuje prísnejšie než doba konania v občianskoprávných veciach (II. ÚS 32/03). Otázka zistenia viny osoby (osôb), proti ktorej (ktorým) sa vedie trestné konanie, je zásadnou otázkou pre rozhodnutie o nároku uplatnenom poškodeným (IV. ÚS 13/08).

15. Pokiaľ ide o kritérium správania sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ neprispel významným spôsobom k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Sťažovateľ sa zaujímal o priebeh napadnutého konania a žiadal o jeho urýchlenie sťažnosťou z júla 2022.

16. V súvislosti s hodnotením samotného postupu všeobecného súdu ako tretieho kritéria ústavný súd poukazuje na opis priebehu konania uvedený sťažovateľom, ku ktorému okresný súd nemal výhrady. Ústavný súd z neho preto vychádzal ako z nespornej skutočnosti bez potreby bližšieho reprodukovania úkonov. V posudzovanej veci sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti napadol iba postup okresného súdu, preto ústavný súd mohol potenciálne porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov posudzovať iba vo vzťahu k tomuto súdu.

17. Ústavný súd na úvod konštatuje, že celková dĺžka konania na samotnom okresnom súde signalizuje zbytočné prietahy. Len od prikázania veci okresnému súde doteraz uplynuli už 4 roky, počas ktorých okresný súd neuskutočnil žiadne hlavné pojednávanie, na ktorom by rozhodoval o obžalobe.

18. Nie je dôvod, aby ústavný súd dospel pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa k odlišným záverom ako v predchádzajúcich dvoch nálezoch iných sťažovateľov týkajúcich sa rovnakého konania. Opäť preto konštatuje absolútnu nečinnosť v napadnutom konaní (v trvaní dva a pol roka, pozn.). Aj z vyjadrenia predsedu okresného súdu vyplýva, že po zapísaní veci v januári 2019 bola vec opakovane prerozdelená a postupne pridelená na prerokovanie a rozhodnutie iným zákonným sudcom z rôznych dôvodov (prerušenie výkonu funkcie sudcu, materská dovolenka, dlhodobá práceneschopnosť). V marci 2020 bola trestná vec sťažovateľa pridelená ďalšiemu (v poradí už štvrtému) zákonnému sudcovi JUDr. Valentovi, pričom okresný súd od prikázania preskúmvanej veci nevyvinul žiadnu významnú aktivitu na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Až 16. júla 2021 zákonný sudca v trestnej veci nariadil verejné zasadnutie a určil jeho termín na 1. december 2021. V tento deň aj rozhodol o zastavení konania, toto rozhodnutie však bolo krajským súdom zrušené a vec bola vrátená na ďalší postup. Následne v roku 2022 predložil sťažnosť prokurátora krajskému súde.

19. Ústavný súd obvykle zohľadňuje skutočnosť, že v období, keď je vec predložená odvolaciemu súde na rozhodnutie, nie je možné od konajúceho súdu vyžadovať, aby vykonával ďalšie úkony, a toto obdobie nemožno v zásade pričítať súde prvého stupňa. V tomto prípade to boli 4 mesiace, keď sa vec nachádzala na krajskom súde, resp. 2 mesiace, keď bol spis zapožičaný ústavnému súde. Rozhodnutie o zastavení konania sa však ukázalo byť výsledkom neefektívneho postupu okresného súdu, keďže bolo zrušené krajským súdom. Po vrátení veci okresný súd nariadil jedno hlavné pojednávanie, ktoré bolo pre neprítomnosť jedného obžalovaného odročené na marec 2023.

20. Ústavný súd už v skorších nálezoch konštatoval, že opakované pridelenie predmetnej veci zákonným sudcom na prerokovanie a rozhodnutie nemožno považovať za relevantnú procesnú aktivitu okresného súdu. Ide o dôsledok iných, s konaním bezprostredne nesúvisiacich skutočností (napr. personálne zmeny na okresnom súde, práceneschopnosť zákonného sudcu a pod.), t. j. nemožno ju hodnotiť ako zámernú a priamu procesnú aktivitu okresného súdu smerujúcu k prerokovaniu a rozhodnutiu veci samej (napr. III. ÚS 444/2014, I. ÚS 735/2016).

21. K obrane okresného súdu spočívajúcej v argumentácii o vnútorných organizačných pomeroch súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezavajú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

22. Ústavný súd vzal pri posudzovaní postupu okresného súdu do úvahy aj všeobecne známu skutočnosť, že mimoriadne opatrenia proti šíreniu ochorenia COVID-19 ovplyvnili aj riadnu činnosť súdov od marca roku 2020. V okolnostiach prípadu následkom toho nedošlo k uskutočneniu hlavného pojednávania nariadeného na október 2022.

23. Zistené skutočnosti sú postačujúce na vyvodenie konečného záveru, že dĺžka napadnutého konania na okresnom súde je z ústavného hľadiska celkom zjavne neakceptovateľná. Svojou nečinnosťou a neefektívnym postupom okresný súd prispel k dĺžke napadnutého konania (celková dĺžka od podania obžaloby je už 10 rokov a 6 mesiacov, pozn.) v takom rozsahu, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd vyslovil, že tieto práva sťažovateľa porušené boli (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Príkaz vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

24. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

25. V posudzovanej veci ústavný súd v zhode so svojou judikatúrou (III. ÚS 158/07, III. ÚS 74/2010, II. ÚS 286/2018) neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, pretože táto povinnosť mu už bola uložená skorším nálezom ústavného súdu vydaným vo veci ústavnej sťažnosti iného sťažovateľa v postavení spoluobžalovaného na prietahy v totožnom súdnom konaní. Tomuto návrhu sťažovateľa preto nevyhovelo (bod 4 výroku tohto nálezu).

26. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

27. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 10 000 eur, čo odôvodňuje preukázateľným porušením svojich práv, neprimeranou dĺžkou konania viac ako 10 rokov, nečinnosťou okresného súdu, osobnou frustráciou prameniaca zo stavu právnej neistoty.

28. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je reparácia nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody, ktorá by sa po splnení zákonných podmienok mohla uplatňovať v konaní pred všeobecnými súdmi (m. m. IV. ÚS 84/02, II. ÚS 67/03).

29. Pri určení výšky primeraného zadosťučinenia zohľadnil ústavný súd svoju judikatúru (napr. III. ÚS 184/2010, II. ÚS 344/2014, I. ÚS 88/2017), ako aj skutočnosť, že sťažovateľ mohol dôvodne pociťovať právnu neistotu spôsobenú prietahovým postupom okresného súdu. Do úvahy zobral popri dĺžke konania pred okresným súdom aj celkovú dĺžku konania. Prihliadol aj na správanie sťažovateľa. Zohľadnený bol postup súdu vo vzťahu k možnostiam predísť predĺženiu trvania sporu, ako aj objektívna nemožnosť vykonať ich v určitom období. Ústavný súd dospel vzhľadom na uvedené k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie v tejto veci predstavuje

sumu 2 500 eur (bod 2 výroku tohto nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu na priznanie finančného zadostučinenia ústavný súd nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

30. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 462,72 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

31. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [ďalej len „vyhláška“ (§ 11 ods. 3 vyhlášky)]. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby je však vyčíslená vo výške 181,17 eur a hodnota režijného paušálu je vyčíslená na sumu 11,63 eur (podľa § 16 ods. 3 vyhlášky).

32. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom v celkovej sume 462,72 eur [suma 385,60 eur bola zvýšená o 20 % daň z pridanej hodnoty vo výške 77,12 eur, pretože právny zástupca sťažovateľa je platcom dane z pridanej hodnoty podľa § 18 ods. 3 vyhlášky].

33. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. februára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu